

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 25.

V Ljubljani, v torek 31. januarija 1888.

Letnik XVI.

Iz državnega zbora.

Z Dunaja, 30. januarija.

Konfesionalna šola.

Liechtensteinov in Rappov predlog je na noge spravil vse sovražnike sv. vere; pričelo se je živahno gibanje; liberalna društva, občinski zastopi in posamezni kričarji po javnih listih zaganjajo strašanski vrišč in se drug drugemu navdušujejo k vztrajnemu boju za brezversko šolo. Vsak dan po židovskih listih čitamo o sklepih in nakanah, s katerimi hočejo brezverni ljudje že iz začetka zadušiti konfesionalno šolo, in liberalni listi so za dotične napade in izjave odprli poseben predal.

Nasledek tega rovanja se kaže tudi že v poslaniški zbornici, kateri se je danes izročila neka peticija zoper versko šolo. Levičarskemu poslancu Suessu se je zdela tako važna in tehtna, da je predlagal, naj se pridene današnjemu stenografičnemu zapisniku. Ni dvoma, da bodo za to prvo prošnjo prihajale dan za dnevom še brezštevilne druge, ker so otroci svetá zmerom gorečnejši za svoje pogubne prizadeve, kakor otroci luči za najblažilnejše namene. Prav bi torej bilo, da bi se zdramili tudi katoliški prebivalci in brez ovinkov povedali, da za svoje katoliške otroke zahtevajo katoliške šole, in da od te svoje tirjatve ne bodo odjenjali. Naj si k srci jemljejo besede, ki jih cerkev veliki teden govori v svojih molitvah: Peter, ali dremleš, ali ne vidiš, da Judež ne spi, ampak da hiti izdat Kristusa Judom? Prav tako naj se tudi katoliška izreja otrok izdá Judom, ker so ravno židovski časnikarji najdrzovitnejši nasprotniki verske šole. Nesramnost teh ljudi je tako velika, da žugajo celo z jako nevarnimi in hudimi političnimi nasledki, z izstopom levičarjev iz državnega zbora, ako bi obveljala verska šola, kakoršno zahteva novi šolski predlog. Na pomoč kličejo celo svoje zaveznike na Madjarskem, kjer židovski privrženci še veliko huje gospodarijo kakor pri nas, kjer mora ubogo ljudstvo plesati, kakor mu godejo židovski časnikarji. Njih višji pismar, žid Maks Falk, je v „Pester Loydu“ zatrobil po svetu, da se bode omajala trdna zveza

med našo in ogersko državo, ako pri nas vpeljemo versko šolo, in zdaj od izhoda do zahoda, od severa do juga po vseh židovskih listih in lističih odmeva čudoviti izrek velikega židovskega preroka v Budimpešti, da bi bila verska šola pogubna za Avstrijo! Pogubna bi res bila, pa ne za Avstrijo, za oni zaničevani narodič, ki brez domovine, brez tempeljna, brez duhovnov, brez kralja tava po svetu, pa boče vendar po celem svetu gospodovati in krščanske narode pripraviti, da bi se vklanjali židovskemu maliku. Pri vsem vplivu, ki so si ga vedeli v našem cesarstvu pridobiti, tako daleč pa še vendar nismo prišli, da bi imela Avstrija in židovstvo eden in isti pomen, in da bi Avstrija brez židovstva ne mogla obstajati.

Tudi vojaštvo naj bi levičarjem pomagalo zoper versko šolo; pri današnji razpravi o vladnem predlogu, ki kliče rezerviste k sedemdnevnim vajam z novimi puškami, je dr. Sturm govoril o Liechtensteinovem šolskem predlogu, trdeč, da vojaštvo ne bo več zadosti izobraženo, ako se sedanja šola preustroji v versko šolo. Veliki modrijan ni pomislil, da na Nemškem imajo versko šolo in da vendar nemško vojaštvo slovi po svetu kot eno najboljših.

Za konfesionalno šolo je dozdej došla še le ena peticija državnemu zboru, pa ni dvoma, da jih skoraj dojde še več.

Dnevni red.

Na današnjem dnevnem redu je bilo malo reči; vršile so se nekatere dopolnilne volitve, potem je bil potrjen zakon o sedemdnevnih vojaških vajah, pri katerem je dr. Sturm govoril prej omenjene reči, in zakon gledé oprostitve ustanov za dobre namene o priliki cesarjeve štiridesetletnice od kolekov od pristojbin.

Potem se je nadaljevala razprava o davku na sladkor, pri kateri se je najprej oglašil denarni minister Dunajevski, za njim pa levičarski poslanec Pollak.

Na interpelacije zastran ostrovskega premoga kupčijski minister menda govori jutri. Gledé zadnjih odgovorov na interpelacije omenjam, da je samo minister notranjih zadev odgovoril na tri, drugi

ministri pa še na pet drugih interpelacij, izmed katerih je ena zadevala havziranje, o katerem je minister rekel, da je dotični načrt že dodelan in da se imajo deželne vlade in kupčijske zbornice o njem izreči do konca februarja t. l. Tudi ogerski vladi je že izročen v pretresanje.

Odgovor

ministerskega predsednika grofa Taaffe-ja na interpelaciji barona Šveglja in dr. Poklukar-ja o požaru v Kamniku v 180. seji državnega zbora dné 25. t. m.

„V seji visoke zbornice dné 25. maja 1887 sta gg. poslanca baron Šveglj s tovariši in dr. J. Poklukar s tovariši stavila do mene interpelaciji povodom požara državne smodniške tovarne v Kamniku na Kranjskem ter želela, da se prepreči nevarnost takih požarov.

V drugi interpelaciji stavi se tudi še gospodu trgovinskemu ministru vprašanje, ali hoče pospeševati gradnjo lokalne železnice v Kamnik.

Čast mi je v svojem in v imenu gosp. trgovinskega ministra naslednje odgovoriti:

Državna smodniška tovarna v Kamniku deluje od leta 1865. V prvih dvajsetih letih ni se pripetila nobena nesreča; prva nesreča je bila 26. sept. 1885, ko je bil razstrel (eksplozija) v tovarni. Drugi razstrel je bil 6. novembra 1886 in 11. maja 1887 požar v salitrovi čistilnici (rafineriji).

O vzrokih razstrellov in požara so se vršile natančne preiskave; vzrokov razstreloma niso mogli zaslediti, požar v solitarjevi rafineriji pa je povzročil le delavec, ko je hotel proti ukazu popraviti kotel v prostoru in je bil radi tega od okrajnega sodišča v Kamniku kaznovan zaradi prestopka zoper varnost tuje lastnine.

Po razstrelu in požaru ni bila v Kamniku večji meri poškodovana nobena oseba, niti posestnik.

Po razstrelu poškodovano poslopje se je po najnovejših tehničnih skušnjah popravilo, da je izključena malone vsaka nevarnost za okolico. Tudi

LISTEK.

Kaj se more le v večjih mestih zgoditi.

(Dogodba iz policijskega življenja. Prosto poslovenil Y.)

(Dalje.)

Videli smo, kako je Markovkov speljal na led bankirja Vilamoviča in ga opeharil za 20.000 rubljev. Zdaj je preskrbljen za nekaj let. Pa v glavnem mestu sedaj ni zanj varno. Ravno danes premišljuje, kako bi prišel do morja. Pri Kronstatu stojé vedno angleške ladije, ko bi bil enkrat na krovu ladije, bil bi v zavetji. Poznal je predobro angleške poveljnike. Večkrat se je že prigodilo, da je ruski komisariat hotel vzeti popotnika iz ladije v svoje varstvo, a kapitan — kaj pa da podkupljen — odgovoril je odločno: „Tú sem jaz poveljnik, angleška ladija, angleška zemlja!“ in zastonj je komisar ugovarjal. Pa kako priti do morja? Še celó Petrograda ne more zapustiti brez policijskega dovoljenja, in to se daje le dobro znanim osebam. Naj se pa tudi prikrade iz mesta na prosto, gotovo ga dobé skrivni policaji in vojaki na konjih, ki v velikem številu krožijo po okolici.

V tej hiši, kjer zdaj stanuje, je sicer varen. Gostilničarja je podkupil in tudi njegov sin je že marsikak rubelj dobil od njega. Ta dva bodeta molčala, drugi ljudje ga niso velikrat videli, ker komaj nekaj tednov tú stanuje. Pa kdo mu je porok, da ga gospodar ne izdá, ko začnó hiše preiskavati? Da bi samega sebe iz zadrege spravil, gotovo bo prej naznanil komisiji, kdo stanuje v samotnem stranskem poslopju.

Te in enake misli sprehajajo Markovkova. Že ima načrt gotov, kako se spravi iz te zágate, pa zopet ga zavrže, premišljuje na drug način, pa tudi to mu ni všeč.

Zdaj čuje korake v spodnjem nadstropju, nekdo ga hoče obiskati. Naglo skoči k vratom. Nekdo potrka, pa tako čudno zraven popraska na duri, da je Markovkov precej spoznal: oseba, ki ga moti v premišljevanji, ni nevarna, pač pa lahko zelo koristna. Naglo odklene in gostilničarjev sin vstopi.

„Kaj je posebnega, Tobija?“ vpraša ga in zopet duri zaklene.

„Policijski nadzornik je spodaj.“

„Kje spodaj? Na dvorišči?“

„Ne še, v gostilni je. Pogovarja se z očetom,

in ta mi je dal znamenje, naj ta obisk tebi sporočim.“

To je bilo za Markovkova kakor strela z jasnega neba. Da bode bankir kmalu goljufijo spoznal, o tem ni dvojil, a da bodo tako hitro njemu na sled prišli, tega ni pričakoval. Kaj storiti? Gostilničar se ne bo znal tako izgovoriti, da bi prekanil zvitega in izkušenega generala. Morda ga bode vsaj toliko časa zadrževal, da on zbeži iz hiše. Zdaj veljá urno delati. Vsak trenotek je lahko odločilen.

„Kako vreme je zunaj?“ vpraša gostilničarjevega sina.

„Zelo sneži, in tema je taka, da človek tri korake daleč ne vidi.“

„Je general sam prišel, ali ima kakega pomagača seboj?“

„Prav sam je, zunaj čaka ga navadni voz njegov, in samo voznik sedi na svojem sedežu, pa tako je v kožuh zaviti, da nič ne vidi, zdí se mi celó, da dremlje, ko sem v naglici pogledal na ulico.“

„Dobro! Stopi hitro doli in daj eno pošteno kupico žganja vozniku, reci mu, da mu to pošlje sam general. Pa ne hodi mi skozi gostilno, skozi

poslopje za solitarjevo čistilnico se bo tako popravilo, da bo popolnem ločeno od skladišč za solitar in žveplo.

Na ta način, in ker se polagoma manjša zaloga v tovarni, pomnožuje gasilno orodje in strogo pazi na varnost v tovarni, upa vojaška uprava odvrnati vsako nevarnost od državne tovarne, torej tudi od mesta Kamnika, kolikor je sploh mogoče pri veliki nevarnosti predmeta. Nemogoče pa je sedaj, da bi se večji vojaški oddelek premestil v Kamnik, ki naj bi hitro pomagal v mogoči nevarnosti.

Kar se tiče lokalne železnice iz Ljubljane v Kamnik, pričele so se na podlagi postave z dne 1. maja 1885 drž. t. p. št. 67 obravnave trgovinskega ministerstva s podjetniki gledé koncesije.

Te obravnave so bile doslej brezuspešne, in ne bi se moglo dobiti Najvišjega potrjenja, ker so neutemeljeni pogoji, od katerih je odvisna dobava glavnice.

Na jedni strani so prekoračile zahteve podjetnikov gledé prometne pogodbe z državno železnično upravo ono mejo, ki se mora skrbno varovati, da nima škode državni promet. Na drugi strani zahtevajo podjetniki za železnično črto do tovarne od vojaške oblasti preveliko privoljenje.

V zadnjem časi so podjetniki izročili trgovinskemu ministerstvu nove ponudbe gledé načrta lokalne železnice; o teh se bodo pričele nove obravnave.

Ako primerno odnehajo podjetniki, opravičeno je upanje, da se bo doseglo sporazumljenje o nameravani železnici, in v okviru postave z dne 1. maja 1885 izvršilo podjetje, ki je na javno korist.

Deželni zbor kranjski.

(Nadaljevanje sedemnajste [zadnje] seje dne 23. jan.)

(Dalje.)

Prične se potem razprava o načrtu zakona gledé deželnih cest, o katerem poroča poslanec Detela.

Pri splošni razpravi se prvi oglasi g. poslanec Krsnik in govori proti načrtu; troški bodo večji, kakor se misli, odkup v denarjih bo huji kakor sedanje naravno delo. Novi zakon ne bo nobeno novoletno darilo, ampak danajsko darilo; njegov okraj ne bo nikdar prosil za deželne ceste, donasal bo tri ali pet odstotkov, ali z deželnimi cestami ga pustite pri miru. Donesek obrtnikov bo pri nas malo izdal, to velja morda na Moravskem, kjer je bogatih velikih posestnikov, pri nas pa ne; samo obrtniška družba na Gorenjskem in knez Auersperg bota bolj prizadeta, ali zavoljo dveh ne gre pritegovati vseh drugih. On je samo za to, naj imajo virilni glas oni, ki plačujejo največ davka. Tudi določba mu ni všeč, da deželni odbor imenuje načelnike; posledno naj bi deželni odbor imenoval tudi vse župane. To je hud vdarec za avtonomijo.

Poslanec Dežman se strinja s temi razlogi; deželni zaklad v malo letih ne bo mogel več nositi bremen. Ljudje laglje opravljajo tlako, kakor plačujejo v denarjih, zlasti sedaj, ko je žito tako po ceni.

kuhinjo pojdi k njemu. Prašaj ga ob enem, kam bo od tod peljal generala. Le hitro vse opravi in pridi mi naglo sporočit!

Ko Tobija odide, zaklene zopet vrata in gré v drugo sobo. Tam so bila skrivna vrata na dvorišče, od koder se je lahko prišlo skozi kuhinjo na ulice. Spodaj je še vse tiho. Naglo ogrne vojaški plašč in pokrije kapo, meč pa in spodnjo vojaško suknjo pusti še viseti na steni. Bil je on zdaj pravi policijski nadzornik vsaj po zunanjem. Da ga spodnja obleka ne izdā, zapne si plašč do vrha. Tako opravljen čaka ves nemiren svojega poslanca.

Ta res kmalu pride nazaj. Še potrkati mu ni treba, Markovkov naglo odpre vrata, pa ob enem tudi usta s prašanjem: „Kako je?“

„Vse gladko! Ko je vojniki spil polno merico žganja, miloval sem ga, da mora v tako slabem vremenu na prostem čakati. Bog vé, kedaj dospete še le pod streho? Gotovo se še daleč peljete?“ ga prašam.

„In odgovoril je?“ naglo pristavi Markovkov.

„Da še sam ne vé, kam danes gresta. General je rekel tū počakati, naznanil mu bo že pozneje, kam naj vozi.“

(Dalje prih.)

(Zakaj pa g. Dežman ni bil zoper odkup bire, ako ljudje laglje v pridelkih in tlaki plačujejo, kakor v denarjih? Vr.) Ali bi ne bilo mogoče drugače polajšati bremen, ki jih prizadeva cesta? Ljudem naj bi bilo na prosto voljo dano, ali hočejo sami popravljati ceste ali se odkupiti v denarjih. Dalje omenja slabe skušnje s turjaško in krško cesto, ki deželo veliko staneta; v logaškem kraju stane meter ceste 42½ kr.; deželni zaklad bo torej na korist posameznim občinam prehudo obložen. Želi, da bi bil kriv prerok; (klici: kakor po navadi! veselost!) ako se moti, bo svojo zmoto v deželnem zboru pripoznal. (Klici: kaj še! veselost!) Konečno se huduje, da se je s tem zakonom tako mudilo, da je bil rešen v dveh sejah. (Klici: v treh sejah!) Med tem govorom predsedstvo prevzame deželnega glavarja namestnik, g. Grasselli.

Poslanec Pakiž odgovarja Kersniku, da takrat ni nasprotoval, ko se je 50.000 gold. dovolilo za kamniško železnico (veselost!), zdaj pa ugovarja, ko je treba malo pomagati tudi ubogim dolenjskim občinam. Gosp. Dežmanu se ne čudi; on zastopa velike posestnike in bi rad imel, da bi bilo še zdaj kakor nekdanj, ko so grajščaki zaukazovali in s svojimi briči kmete priganjali k delu. Tudi zdaj naj dela kmet za vse stanove. Gospoda se nista pokazala samo očma temu zakonu, ampak tudi mačehe (veselost!), on bi bil mislil, da se bodo ogrela mrzlo-leдена srca in da bodo gospodje glasovali soglasno za vse paragrafe.

Deželni predsednik baron Winkler pravi, da je načrt predložil ministerstvu, pa ni dobil še odgovora. Pri obravnavi v odseku pa je dobil vtis, da bodo troški za ceste po novem zakonu bolj primerno razdeljeni in da se bodo ceste zboljšale. Konečna razsodba se bo na višjem mestu pa še le izrekla.

Poslanec Kersnik še odgovarja Pakižu, da se onadva po železnici kamniški menda ne bota vozila, in da bo dežela za 50.000 gold. dobila delnic, od katerih bo dobivala obresti. (Klici: zgubljen denar!)

Poročevalec Detela zavrača ugovore in pomislake poslancev Kersnika in Dežmana. Eden je rekel, da ljudje ne marajo za deželne ceste, eden pa je trdil, da bodo vsi okraji hoteli le deželnih cest imeti. Torej oba pretirujeta. Širjava cest je že po sedanjem zakonu določena in se o tem v novem načrtu nič novega ne ukazuje. Gledé načelnika omenja, da se gotovo avtonomija ne krha, ako ga imenuje prva avtonomna oblast, deželni odbor. To bi le veljalo, ko bi načelnike imenovala vlada. Kar je smešno omenjal o županih, se res godi v Galiciji, kjer župane imenuje deželni odbor. — Gospod Dežman ugovarja, da se v Galiciji niso upirali zaradi deželnih, ampak zaradi okrajnih cest. Troške je tudi pretiraval in niso tako veliki, kakor je trdil. Sicer mora pa deželni zaklad pri vseh večjih cestah dajati podpore, torej se njegovi troški ne bodo pomnožili tako silno in je vse enako ali jih daje tako ali tako.

Baron Taufferer dejanjsko popravlja, da je odsek za prvi zakon res potreboval samo dve seji, za drugi zakon, kategoriziranje cest, pa eno sejo.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 31. januarija.

Notranje dežele.

O *Liechtensteinovem* postavnem načrtu piše „Oest. Revue“ med drugim: Poslanec imajo lahek nalog, ako se morejo sklicevati na tisoče in tisoče očetov. Kakor čujemo, vrše se priprave za veličansko prošnjo do državnega zbora, za koje se bodo nabirali podpisi po celi Cislitvaniji. Želimo le, da bi to zahtevanje verske šole našlo odmev po vseh mestih in deželah.

Obravnave gledé zadnje *ogerske* finančne operacije so končane. Izdalo se bo zlate rente za 30 milijonov.

Vnanje države.

Papež Leon XIII. je jako čvrst in zdrav. Predčerašnjim je sprejel 350 švicarskih romarjev, koje mu je predstavil škof Mermillod.

V *Srbiji* vrše se nujne priprave za bodoče volitve v skupščino. Vse stranke delujejo, tudi naprednjaci, in ti skoraj gotovo v zvezi z radikalci, da bodo mogle pričeti z vspehom volilni boj, ki bo gotovo posebno vroč. Liberalci so se neki razcepili v dva dela. Toda tudi radikalna stranka kaj lahko razpade, ker je zapustila svoj dosedanj vspored

ločivša se od liberalcev. Med narodom čuti se velika nemirnost. Opravičena je bojazen, da preté neljubi dogodki. „Nova Ustavnost“ pravi, da ministerstvo ni razpustilo skupščine samo iz bojazni pred liberalno manjšino, temveč tudi iz strahu pred svojimi radikalnimi pristaši, ki niso kazali posebne ubogljivosti nasproti vladi, odkar je ta nameravala zvišati davke. Iz vsega tega pa je jasno, da stoji Srbija pred osodepolno krizo, od koje izida je kolikor toliko odvisen mir na celem Balkanu.

Z vseh strani se čujejo glasovi, ki obetajo bližni konec *bolgarski* krizi. Iz Beligrada se poroča, da bo v kratkem odpotoval princ Ferdinand v Pariz. — Namen Koburžanovemu potovanju po vzhodni Rumeliji postane tem jasnejši, ako se pomisli, da je v teh okrajih najmočnejše zastopana vladi nasprotna stranka, med tem ko je zapadni del južne Bolgarije najbolj udan vladi. — „Nord“ piše, da navdušenje v Plovdivu in drugih krajih ne bo rešilo Ferdinanda propada, ki ga čaka v najbližjem časi.

Debata o *nemški* postavi zoper socialiste je jako razburjena. Ker je minister Puttkamer priznal vsled škandaloznih razkritij poslauca Singerja, da Nemčija v resnici plačuje agente v inozemstvu, ki nadzorujejo socialiste, in ko se je izjavil, da ti agentje nikakor niso ljudje, ki bi bili na najboljšem glasu, polastil se je državnozbornske večine neprijeten čut; vedno bolj postaja verjetno, da ne bo sprejet oddelek postave, ki govori o prognanstvu. Najhujši vdarec načrtu pa je bil govor poslanca Bambergerja, ki je z ojstrimi pušicami razsvetlil vladno postopanje ter naznanil, da bo glasoval proti predlogi ravno zaradi tega, ker ni prijatelj socializmom.

Francoska zbornica se še ni pričela posvetovati o proračunu za l. 1888. Prejšnji poslanec Germain, ravnatelj neke banke, pojasnjuje nam gospodarstvo republikanske večine. Leta 1869. znašali so troški in dohodki 1900 milijonov. Po poravnani vojskine odškodnine Nemčiji poskočili so izdatki na 2500 milijonov, torej za 600 milijonov. Od l. 1877., ko so prišli republikanci na krmilo, napravili so za 6 milijard dolgov in pomnožili troške na 3700 milijonov, torej za 1200 milijonov. Ker znašajo letni dohodki le 3000 milijonov, preostaja vsako leto 600 do 700 milijonov primanjkljaja, in kar je najbolj čudno, ni ga republikanskega govornika, ki bi izpregovoril eno samo besedico o tej žalostni resnici. Na ta način je splošni državni polom neizogiben. Desničarji predlagali bodo letos zopet, naj se imenuje odsek 22 članov, ki bo pretresal to kočljivo zadevo. Večina zbornice pa bo, kakor poprej tako tudi sedaj, zavrgla predlog, ker noče, da bi se na dolgo in široko razpravljaj njen greh. — Končana je četrt kazenska pravda, v koje je zapleten Wilson, in zopet je slednji oproščen, da, niti obtožba se ni glasila zoper njega. Obsojeni so na dve leti, oziroma poldrugo leto Zulpha, Piffero in Baylas, ki so na povelje Wilsonovo hoteli okrašt, oziroma napadli Portalisa, vrednika listu „XIX. Siècle“. Priče so potrdile s svojo prisego, da so videli v bližini Wilsona, ko je bil napaden Portalis, redarstvo ga je zapazilo, obtoženci so se izjavili enoglasno, da jih je najel Wilson — toda sodnija ga niti ni obtožila. Celó republikanski listi, kakor „Paris“, sprevideli so, da je treba sodniški stan temeljito očistiti ljulike, ker bo ljudstvo sicer izgubilo vse zaupanje do sodnikov. Posebno napada časopisje nadprokuratorja Boucheza, ki je javno proglasil dotične vesti kot neresnične. Glasila ga zavračajo, da je lažnjivec. Žalostno za državo, ako so republikanski listi primorani očitati kaj takega odličnemu uradniku republike!

Italijani ne nameravajo več maščevati se nad *Abesinci*, da celó Saatija ne bodo zasedli, akoravno so to jako slovesno in ponosno naznanjali svetu. Polnuraadni „Esercito“ objavlja pismo, ki pravi, da bi bil z ozirom na splošni evropski položaj nezmišelj, ko bi hoteli preložiti vojsko v notranjo Abesinijo. Vlada se mora torej jasno in naravnost izjaviti, da ekspedicijska nima družega naloga, nego zavarovati blagostanje italijanske posesti. Prej ali slej prosila bo Abesinija sama za prijateljstvo Italije. Seveda, grozdje je kislo!

Švicarski zavezni svet prepovedal je bivanje v Švici nemškimi podložnikom: Ehrenbergu, Schopenu, Metzlerju in Hauptu zaradi anarhističnih agitacij. Ob enem je zapovedal vladi, naj strogo pazi na to, da vredništvo lista „Social-Democrat“ ne bo prekoračilo mej mirnih in stvarnih razprav. Jasno je, da je storil to zavezni svet le vsled prigovarjanja nemške vlade.

Rumunsko-grški razpor je poravnal vsled posredovanja rumunskega poslanika. Grški zastopnik se bo povrnil v Bukarešt.

Izvirni dopisi.

Iz Št. Petra na Notranjskem, 27. januarija. (Predpustna, pa resnična.) Na železnici se marsikaj žalostnega in veselega pripeti, zlasti po večjih postajah, kakor je n. pr. tukajšnja, ki je za ljubljansko največja v deželi. Večkrat je bil že kak železniški čuvaj povožen, kak delavec na tiru od vlaka stisnjen ali ranjen, ali pa je kak sprevoznik

in zavorač izpodrsnil in zgrmel z visocoga stolpča nad vagonom pod kolesa. Največkrat pa kako psé, ki se brezskrbno igra po šinah, zacvili in konča svoje pasje življenje. Te dni se načelnik železnične postaje na Zidanem mostu za ušesi praska, ker mu je vlak zmečkal lepega psa, katerega je ravno kar prodal nekemu gospodu v Gradec za 100 glđ. in hotel tisti dan poslati novemu gospodarju.

Včerajšnja smešna dogodbica na naši postaji pa je ta: Poštni vlak št. 7. ob polu ene popoldne prikadi od Ležeč v Št. Peter. Popotniki poskačejo iz svojih predalov ter planejo v reštavracijo iskat si čašo pive ali dobre črnine, ki se tu izvrstna dobi. Kratek čas počitka kmalu preteče, vratar že pozvoni drugič, in potniki se naglo porazdelé po svojih prostorih v vagone. Uradnik, ki ima dnevno službo, pogleda na uro, — določeni čas odhoda je tu, zapiska na svojo piščalko in zaupije vratarju „abläuten“ (odzviniti), — lokomotiva pa zabrlizga, da vse leti skozi ušesa. Toda vlak se ne premakne z mesta in lokomotiva brlizga naprej in naprej. Železniški uradnik teče proti lokomotivi in kriči: „naprej, naprej, kaj pa čakate?“ Kurjač na lokomotivi pa ves preplašen pravi: „lokomotivnega vodnika ni tu“, — in zopet odpre ventil, da bi z brlizganjem lokomotive priklical vodnika od koder si bodi, — pa vse je zastonj, ta ne pride od nobene strani. Vse ga gre iskat: eni v reštavracijo, drugi v čakalne sobe, tretji v oddelke za železniško osebje. — Med tem pa je vodnik „Peres“ tičal v tistem kraji hiše, ki je najbolj skrit. Stopivši v tisti kotiček je zaprl vrata za seboj in po nesreči je ključavnica zaskočila, da ni mogel venkaj; zaradi visokega oboja mu je bilo pa tudi nemogoče kviško zlesti in čez deske priti na prosto. Butal je z vso močjo ob vrata, uprl se v nja, da bi jih siloma odklenil ali vrgel na stran, tudi to se mu ni posrečilo, dasi je mož velikan in čvrst, kakor kijec. Za nesrečo je ravno tisti kot na tako skritem kraji, da je težko blizo priti. — Nazadnje vendar nekdo ondi mimo gre in čuje krik vodnikov: „aushalten“ (počakajte!) — Morali so lestvico prinesiti, da so ubogega vodnika dobili iz neprosto-voljnega zavora. Nikamor ni pogledal na postaji, ampak brž smuknil na svoj prostor in odpihal z vlakom proti Ljubljani. — Kaj vse utegne biti vlakom vzrok zamude?

Iz Celja, meseca januarija. (Božičnica.) [Konec.] Za končano pesmico stopite dve deklici na oder ter pričnete nalašč v to sestavljeni igrokaz: „Sveta noč“. Temu sledi „Mati in sirotica“, ki je bila božični večer za hčerko, oziroma sestrico sprejeta, ter obvarovana pred trpljenjem, kakoršno morajo revni otroci brez starišev, brez doma in vsake podpore med svetom prebiti.

Skušala nam je predočiti v angelja preoblečena deklica, ki je stopila za drugimi osebami dotične igre na oder ter slovesno govorila sledeče vrstice:

Strmi: zemlja in nebo!
Naj vsem oznanjeno vam bo:
Z nebes na zemljo Oče gleda,
Kod' hodi sirotica blede —
Oko nebeško vse zazre,
Siroti kar podeli se;
In kaplja sveža, ki jej kane
V tolažbo — skrita ne ostane!

Ko se odpoje igrokazu sledeča lurska pesem: „Zvonovi v zvoniku“, ki je ena izmed najpristranejših Marijinih pesmi, povedala nam je zelo majhna učenka s preživo besedo kratko, a jedrnato voščilce za novo leto v nevezani besedi.

Naposled je osrečil pričujoče prečastiti gospod J. Ž., predsednik katoliškega podpornega društva, s svojim izvrstnim slavnosti primernim govorom, v katerem je osobito šolsko mladež opozoril na pomen „božičnih jaslic“, na preobilne darove, koje nam je božje Detece prineslo z nebes.

Konečno razdelila so se darila med okoličanske ubožne šolarje in šolarice. Obdarovanih je bilo 110 dečkov in deklic. Poslednje so ob urah za priročna dela svojo obleko večinoma same izdelovati pomagale. Zato smo mogli nekaj več obleke za dekleta nakupiti. Razun tega je tudi preblagorodna gospa Regina Vašičeva nekaj obleke za dekleta nakupila. Zaradi tega ji bodi tukaj hvala izrečena.

Preblagi čitatelji teh vrstic sprevidijo, da smo imeli torej tudi mi, kakor se po drugih krajih sliši, božično slovesnost, priproste „jaslice betlehemske“, a radosti veliko. — Zbrani smo bili odkritosrčni rodoljubi, rojaki in rojakinje vsakovrstnih stanov, uneti za blagor učeče se mladine.

Kar je božičnico posebno prijetno storilo, bilo je milodoneče petje šolaric. Vse pesmice namreč,

koje so se pele, vglasbil nam je čast. g. Ljudevit Hudovernik; njih glasbeno vrednost in lepoto svedoči nam že ime samo. — A ne samo to, marveč imenovani gospod blagovolil je tudi petje spremljevati na harmoniju, za kar mu bodi najsrčnejša zahvala.

Hvala tudi vsem dobrotnikom in dobrotnicam, kateri so kakor-koli pripomogli k tej veselici. Obilen blagoslov katoliškemu podpornemu društvu, da raste in se razširja v prosep krščanske vzgoje in omike slovenske mladine na podlagi mile nam materinščine!

Celjska.

Iz Rudolfovega, 27. januarija. Ostra zima je prignala v našo okolico nenavadno zvrjad, ki je sicer pri nas že redka, da celó tako, o kojej se je mislilo, da je sploh ni več na Kranjskem.

Sporočili ste že, da sta bila v mestnem gozdu blizu Uršnih sel ustreljena v poznej jeseni dva medveda. Sedaj pa smo videli tu ubito drugo še bolj nenavadno zver — divjega mrjasca, katerega videti ste imeli priliko tudi Vi Ljubljancanje. Podrl ga je J. Rataj, lovec g. grofa Margherija.

V šmiheljsko faro, kar k mestu, pa so se priklatile divje mačke. Ena je podavila v mlinu pri g. Oblaku šestnajst kokoši, druga pa v Poganicah šest kokoši. Obe dve ste prejeli zaslužen plačilo. Na Poganicah je pustila še pet malih, koje so pa pač poslali tudi za materjo.

Predput ima tudi pri nas svoje pravice. Veselice, plese itd. napravljajo družbe in zasebniki. Vodnikova slavnost 4. februarija obeta biti sijajna. Prihodnjo nedeljo bodo pa predstavljali v „Narodnem domu“ žaloigro „Požigalčeva hči“, koje bi bili imeli pokazati že preteklo nedeljo — ali zaradi nekaterih zaprek se je morala preložiti. No, v igri, ki ima šestindvajset oseb, pač ne bode brez težav v našem mestecu!

Za popravo hiše katoliške družbe rokodelskih pomočnikov že navažujejo opeko — in sicer, kar moramo pohvalno omeniti — doslej zastonj. Gosp. župan Vindišer iz Kandije ima zato največ zaslug; sam je že večkrat pripeljal pa tudi druge naprosil, da vozijo za dobri namen.

Iz Št. Vida nad Ljubljano, 30. januarija. Poročal sem Vam pred kratkim o lepi čitalnični veselici in njenem življenji, a danes naj mi bode dovoljeno, nekaj žalostnejšega poročati. Pokopali smo namreč danes na tukajšnjem pokopališču gđe. Nežiko Belec. Veliko njeno veselje je bilo, sodelovati pri raznih cerkvenih in drugih slavnostih. Je kje bilo treba olepšati s cveticami, katerih je imela vedno veliko, postregla je hitro.

Da je tudi pri društvi po svoji zmožnosti dosti storila, spričuje naslednje. Ko si je katoliško rokodelsko društvo zastavo omislilo, je z veseljem nagovorila dve družici, s katerima je šla ter nabrala za lepi v zlatu pleteni trak z napisom zadostno svoto; da, celó pri nasprotnikih je vedela tako ljubeznjivo prositi, da ji nikdo ni mogel odreči daru. Katoliško društvo zapiše si njeno ime v spomin v svojo knjigo. Poznata je bila daleč na okrog, ko je velikokrat s svojim g. bratom pri raznih cerkvenih prilikah bivala. Blag ji spomin!

Dnevne novice.

(Slovo Andreja Einspielerja.) Na prošnjo, naj bi naznanil one pisatelje, kateri so sodelovali pri „Slov. Prijatlu“, da se o priložnosti oménijo v „Knjigi Slovenski“, odgovoril je ranjki Andrej Einspieler v pismu 19. novembra, torej malo dni pred boleznijo, profesorju J. Marnu tudi to-le: „Po naročilu Vam pošljem nekaj o sodelalcih, ki so mi pomagali pri vredovanju „Slov. Prijatla“. Pregledal sem vse tečaje, pa po toliko letih se ne spominjam več, kdo je pod to ali uno znamko pisal. Zatorej Vam zamorem po imeni naštet le poglavitne pomagalice. — Prav žal mi je, da nadrobnejših izveštij Vam ne morem podati. Od vsakega posebej pisati, ktere pridige so njegove, je res premudivno in za moje slabo, operirano edino oko pretežavno. Zatorej prosim, da ste s tim zadovoljni. Prav srčno Vas in vse resnične rodoljube slovenskega, katoliškega naroda pozdravljam in iz cele svoje duše želim, da bi vsi časniki složno delali za večno in časno srečo našega vernega, pa ubogega naroda. Nasprotniki naši vidijo, da med nami ni sloge, zatorej ne dobimo ničesar: Sloga

jači — nesloga tlači. Prva in poglavitna potreba so ljudske šole na katoliške in narodne podlagi, — vse drugo pride gotovo malo poznej. Podučen in zbučen narod bo tirjal materno besedo v kancelijah tako, da bode vlada prisiljena nam dati tudi srednje in više šole in gospóda se bode morala poprijeti in učiti naše besede: S trebihom za kruhom. Zatorej le ljudske šole; ako nam pa vlada teh noče dati, potem pa v opozicijo!“

(Pokopališče pri sv. Krištofu) je iz zdravstvenih oziróv občinstvu zaprto.

(Osepnice.) 29. t. m. so zboleli 3 moški in 2 otroka. Ozdraveli so 4 moški, 3 ženske in 6 otrok; umrl je 1 moški in 2 otroka. Bolnih je 188 oseb.

(Iz Št. Vida nad Ljubljano): Veselica, katero je nameravala prirediti dne 29. januarija 1888 naša čitalnica, prepovedala se je uro pred predstavo iz zdravstvenih oziróv. Slavno občinstvo, katero je storilo pot v Št. Vid zaman, naj blagovoljno oprostí, zlasti častiti gostje iz Šiške.

(Za popravo hiše kat. družbe rokodelskih pomočnikov v Rudolfovem) so dalje darovali: Mil. g. knezoškof 100 glđ.; Vesela družba 4 glđ. 20 kr.; g. Anton Kušljan, podobar 10 glđ.; iz Gradca (po mil. g. proštu U.) M. D. 50 glđ., F. L. 10 glđ., A. D. 50 glđ.; g. A. Kalan 5 glđ.; g. Mat. Kolar 10 glđ.; g. Fr. Karun 5 glđ.; duhoven iz Ljubljane 5 glđ.; Jos. Laznik 5 glđ.; g. Martin Malenšek 5 glđ.; g. Andr. Drobnič 10 glđ.; neimenovana gospodičina 5 glđ.; g. Anton Hočevár 4 glđ.; g. Franjo Prpar 5 glđ.; g. Mat. Jereb 15 glđ.; gosp. Miha Zupan 5 glđ.; g. Josip Krese 5 glđ.; msgr. Luka Jeran 5 glđ. Razun tega: g. Rohrman lepo smreko; mestni zastop 2 smreki; gospa Chiarutini dve obešali za obleko; G. N. akcijsko „Prvega narodnega doma v Rudolfovem.“

(Gorica in Soča.) V Gorici jim gre za dobro pitno vodo prav tako trda, kakor nam v Ljubljani. Do sedaj so Goričani nameravali pitno vodo iz Soče v mesto napeljati. Nedavno pa jim je neki nemški kemik oči odprl, kako nesnažna voda je Soča. Mož pravi, da je bistra Soča z organskimi stvarmi tako onesnažena, da bi je noben „filtrir“ ne očistil. K tej nesnagi tudi Idriica veliko pripomore, ki iz Idrije priteče in se pri sv. Luciji v Sočo izliva, kamor izvestno kolikor toliko škodljivih snovi zanaša iz rudnika. Vsaj se dá na to sklepati po ribah, katerih je v Soči nad sv. Lucijo izdatno več, kakor pa pod sv. Lucijo. — Če le ta sloveči nemški kemik ni iz tiste šole, kakor sloveči nemški zdravnik?

(Gimnazijalec, kakeršen bi ne smel biti.) Poroča se nam, da je bil lansko leto dijak N. N. izključen iz goriške vélike gimnazije. Mladeneč je bistre glave in dobro podkovan, in s tem se je hotel okoristiti. Dogovoril se je z dijaki, da jim bo popravljaj šolske naloge. Preskrbel si je ponarejene ključe od knjižnice, konferenčne sobe in fizikalnega kabineta, kjer so gg. profesorji puščali šolske zvezke. Omenjeni osmošolec je ponoči skrivši zahajal v te prostore ter popravljaj naloge za plačilo. Minole dni je prof. Baar zasledil, da so latinske naloge popravljene s takim črnilom, kakor ga ima v knjižnici. Goljuflja je prišla na dan. Posledica je bila ta, da so dva dijaka izključili iz vseh državnih gimnazij, tri pa iz goriške.

(Potrjena izvolitev.) Presvetli cesar potrdil je izvolitev g. Gustava Del Cotta, posestnika v Brežicah, za načelnika, in g. dr. Gvidona Srebréta za načelnikovega namestnika v okrajnem zastopu brežiškem.

(Isterski deželni odbor) vračal je vsem občinam hrvatske in slovenske dopise. Občina Vrbnik na otoku Krku se je zaradi tega pritožila pri državnem sodišči na Dunaji. Državno sodišče je dne 20. t. m. rešilo to stvar ter razsodilo, da sta v Istri deželna jezika hrvatski (slovenski) in italijanski. Torej imajo vse naše občine pravico zahtevati, da se njih slovanski dopisi rešujejo tudi slovanski. Ta odlok je jako ugoden in važen, in upamo, da se bodo slovanske občine v Istri posluževale svojih pravic, vtemeljenih v 19. členu drž. t. z.

(Ustanove odtegnil) je minister pl. Gautsch nekaterim laškim velikošolcem iz Dalmacije, na velikih šolah v Gradci in na Dunaji, ker so brzojavne čestitke poslali v Zader ondašnji podružnici laškega „Schulvereina pro Patria“ ob priliki njene ustanovitve.

(Slovensko gledališče.) [Konec.] „Štempihar mlajši“ ni ravno slabo preveden, najbolje pa tudi ne; ali pri nas je že tako, ako ne greši pisatelj, odnosno prelagatelj mora grešiti igralec. Občinstvu

je to mučno poslušati in gledati, ako se igralcu zaletava jezik, ako meče oči zdaj na šepetalca, zdaj na osebo, s katero igra ter ne vé, kdaj bi prišel, kdaj končal. Najmučneje pa je občinstvu, ako igralec postavlja besede nepravilno, da mu jezik nima nobenega ritma, kakor se je to zgodilo včeraj. Zato zopet pravimo: učiti se je treba in to zelo marljivo učiti.

Igralci in igralka naj bi si vzele za vzgled, da se je treba uloge dobro naučiti, g. Borštnika, kateremu teče beseda gladko, da ga je veselje poslušati. „Štampilharja mlajšega“ igranje nam je sicer ugajalo, to je z obnim učinkom smo zadovoljni, le to bi omenili, da je igranje bilo prenapeto, a prenapetost je stvar nenaravna, katera nam radi tega ne ugaja.

Bolj odškodovana nas je ednoaktna komična opera „Deklica elizonska“, ki je tudi na slovenskem gledališkem listku brez očeta — skladatelja. Gospá M. Gerbičeva, ki je pela Manuelito, gospica Daneševa, ki je kot mlad Baškanec nastopila, ter gosp. Brak kot Vertigo so se že zadnjič odlikovali in tudi včeraj peli na občno zadovoljnost. Osebito dvospevi gospé M. Gerbičeve in Daneševe so nas včeraj očarali, ker sta jih obe pevki peli z iskrenim občutkom. Tudi „Vertigo“ je bil na svojem mestu in radi ga pohvalimo, toda naj pomisli, da se sme prekoračiti meje svojega področja, kajti moglo bi se zgoditi, da bi tudi poslušalec v prvih vrstah sedeče spravil v neprijetno zadrego, ake bi jim ponudil čašo rojnega vinca, ali v gledišču, osebito na odru, sme piti samo tisti, kedor ima v to posebno dovoljenje. Povsod veljaj red!

(Idrijska) slovenska čitalnica priredi v četrtek 2. februarja 1888 zvečer ob 1/2 8. uri običajno „Vodnikovo slavnost“ s sledečim vsporedom: 1. „Vodniku“, poezija Janeza Bilca. — 2. „Venec Vodnikovih in njemu zloženih pesmi“, uglasbil Ant. Foerster za mešani zbor s spremljevanjem glasovirja. — 3. „Veršac“, Vodnikova pesem, deklamacija. — 4. „Sree sirota“, samospev Fr. Pogachnikov s spremljevanjem glasovirja. — 5. „Kdo mekym je“, česki moški četverospjev Fr. Gerbičev. — 6. „Milotinke“ — „Želel bi, da bi bil ptica“, Fr. Gerbičev samospev za visoki glas, besede Krekove. — 7. „Nazaj v planinski raj“, mešani zbor, uglasbil Ant. Nedved, besede Sim. Gregorčičeve. — 8. „Pri zibelki“, mešan četverospjev H. Volaričev, besede A. Pinove. — 9. „Za dom“, moški zbor H. Volaričev, besede Bojanove, poje čitalniški moški zbor. — 10. Prosta zabava, pri katerem svira sekstet c. k. rudarske godbe. — Vstopnina za člane 20 kr., nečlane 30 kr. Sodelujoči člani in dijaki so vstopnine prosti.

Telegrami.

San Remo, 31. januarja. Mackenzie je z ostalimi zdravniki enega mnenja, da je operacija nepotrebna. Dihanje normalno.

Rim, 31. januarja. Saati bodo jutri zasedli in ob enem tje kaj preložili glavni tabor. — K včerajšnji plesni veselici pri avstrijskem veleposlaništvu so prišli kralj, kraljica in prestolonaslednik.

Petrograd, 31. januarja. „Journal“ piše da je trditev o vsprejemu ruskega posojila v Parizu nezmisl. Car je pomilostil sedem na smrt obsojenih nihilistov k posilnemu delu od osem let do nedoločene dôle.

Carigrad, 31. januarja. Govori se, da bo v kratkem odpotoval v Sofijo Kiajim bej kot naslednik Gadbanov.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupe so oljnat barve v ploščevinastih pušicah (Bleibühnen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (24)

Cenike na zahtevanje.

V bolnisnici:

27. januarja. Anton Zanoškar, delavec, 88 let, [Maras-mus. — Katarina Jesih, gostija, 69 let, pljučnica.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	734.2	—15.8	sr. svzh.	oblačno	6.10
30. 2. u. pop.	732.9	—5.8	sl. jzap.	"	snež
9. u. zveč.	732.9	—6.4	sl. svzh.	snež	

Zjutraj mrzlo, potem oblačno, pozneje nekoliko solnčnih žarkov, okoli poludne zopet oblačno, popoldne okoli 3. ure snež. Srednja temperatura —9.3° C., za 8° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafčno poročilo.)

31. januarja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	78 gl. — kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ 16% „	79 „ 85 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ 50 „
Papirna renta, davka prosta	92 „ 95 „
Akcije avstr.-ogorske banke	864 „ — „
Kreditne akcije	268 „ — „
London	126 „ 60 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	10 „ 01 „
Cesarski cekini	5 „ 97 „
Nemške marke	62 „ 15 „

Zahvala.

Podpisani se v imenu šolske mladine oziroma šolske občine visokočastitemu gospodu Janezu Potočniku, župniku in duhovnemu svetovalcu, za darovane knjige učiteljski, farni in šolarski knjižnici, kakor tudi za velikodušno veznino istih v znesku 19 gold. 55 kraje. najtopleje in pristréneje zahvalimo.

Brezovica 29. januarja 1888.

Janez Kogej, nadučitelj. — Jakob Sojer, podpredsednik okrajnega sveta. — Matija Remškar, župan. — Anton Koritnik, župan.

Zahvala.

Povodom britke izgube naše ljubljene hčere oziroma sestre

NEŽIKE BELEC

so nam prijateljska sočutja velika tolažba.

Čutimo se dolžne za to po tem potu gospodom in gospam, ki so od blizu in od daleč došli h pogrebu, posebno pa prečastitemu gospodu Andreju Voleu, tukajšnjemu župniku, za požrtvovalen trud, sočutje in tolažila, ki so pozno v sredi noči pri zadnjem izdihu nepozab. pokojne bili, slav. čitalnici in pevovodju gosp. Tome-u, slav. kat. rokod. društvu in darovalcem krasnih vencev in trakov presrečno zahvalo izreči z: Bog jim povrni.

Posebno pa se zahvaljujemo gospodični Ivanki Zakotnikovi za preljubeznjivo postrežbo in veliko skrb pri bolezi drage rajnice.

Šent Vid nad Ljubljano, 30. jan. 1888.

Žalujoči ostali.

Edini v šestih jezikih oziroma izdajah izhajajoč časopis je od dne 1. januarja t. leta izdavan

list za mladino

„HIMMELSGARTEN“

24 števk po 8 strani na leto s poštnino vred le 85 kr.

Naš list hoče duše malih ohraniti v raji nedolžnosti, voditi jih, da bodo našli v zmšn-javi življenja pot čednosti.

Naš „HIMMELSGARTEN“ prizadeval si bo, da bo zvest pomočnik in vzgojitelj, igral se bode z malimi in delal, zabaval jih in počeval po vzgledu Onega, ki je rekel: „Pustite k meni otročiče, ker njihovo je nebeško kraljestvo“. Naše podjetje trudi se bo ne oziraje se po dobičku, da se kolikor mogoče razširi vsled svoje nizke cene.

Krščanske hiše kar preplavljajo spisi protikrščanskih smotrov, zato smo pa popolnoma opravičeno preverjeni, da se smemo zanašati na podporo vseh poštenih katolikov, ter uljudno prosimo te pomoči s tem, da se brzo blagovoli poslati naročnina.

Izdaja se list v nemščini, češčini, poljščini, hrvaščini, slovenščini in madjarščini; zato je treba natanko navesti, katero izdajo hoče kdo imeti. (2)

Naročila prevzemajo vse knjigotrznice.

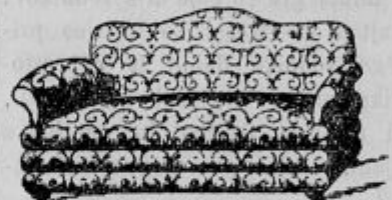
V Slov. Gradci na Štajarskem, 1888.

Založništvo lista „Himmelsgarten“.

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Ključarske ulice šte. 3.

priporoča prečast. duhovščini in slavnemu p. n. občinstvu za izvanredno znižano ceno, veljavno le januarja in februarja t. l.: Divane (glej podobo) po 26 in 27 gl. Stole po 8 in 9 gold. Mo-

droce na peresih (Federmadratzen) po 10 gl. Zimnice po 22 gl. in višje. Molilni klečalniki in cerkveni stoli.

Za dobro in pošteno delo se jamči. Naročila z dežele in poprave, kakor tudi vsa v to stroko spadajoča dela se točno in najceneje izvršujejo.

Ceniki s podobami zastoj in franko na zahtevanje. (25)

KATOLISKA TISKARNA

Knjig, brošuric, prošpektov, časopisov vabil, vozni listov, mrtvaških listov, obiskovalnic.

Dekretov, plakatov, vstopnic, sporedov, letnih poročil, in družnih tiskovin v raznih barvah.

VALVAZORJEV TRG

VALVAZORJEV TRG

Diplom, cenikov, imenikov, računov, kovert s firmo, pobotnic, tabel za urade, pravil.

Spovednih, birmskih in izpraševanjskih listkov, molitvenih knjig, litanij, župniških obrazcev.

priporoča se prečastiti p. n. občinstvu za vsako-